

Ole Donner (DF):

Jeg vil gerne takke for en god debat, og jeg glæder mig til den redegørelse, som ministeren har lovet at fremsende til Folketingets medlemmer, når den foreligger.

Ministeren stillede et direkte spørgsmål, fordi jeg havde udtrykt mig uklart om medieforliget. Det, jeg mener, er, at vi er glade for, at vi er med i medieforliget, og vi vil arbejde med i den tid, forligsperioden strækker sig over. Men efter den tid vil der jo blive tale om pay per view og andre betalingsmåder samt ny teknik, og det var i den sammenhæng, jeg udtrykte håb om, at ministeren vil forsøge at fastholde det brede flertal i Folketinget, så vi kan arbejde videre.

Så har jeg en lille forbrugeroplysning til ministeren, som omtalte en vis slåskamp; det var jo en boksekamp! Det er jo klart, som ny minister kan man ikke have været det hele igennem endnu, men prøv at sige slåskamp til Brian Nielsen, så kan det være, han kvitterer.

Der var flere af ordførerne, som indledte deres taler med en vis skepsis på grund af forespørgslen tekst. Det var, ligesom om man havde hvæset kløerne og forventet, at nu kom der nok noget forfærdeligt. Og det kan jo selvfølgelig være, at de har regnet med, at jeg ville komme med en meget grim dagsorden. Men det var ligesom pusten gik af, da jeg havde været oppe og begrunde forespørgslen.

Det var virkelig meningen, at jeg gerne ville diskutere det her i dag, og specielt ville jeg gerne høre noget om Kulturby 96, og jeg vil da også godt lige vende mig til Kulturby 96 igen, for Trevor Davies sagde: Man har bygget en stor sandkasse op, og den har man brugt godt; man kan sige, at deltagerne i Kulturby 96 har været vigtigere end publikum.

Ja, det er selvfølgelig en mening, man kan have, hvis man er kulturmenneske, men hvis man er forretningsmand, så er der ikke ret mange forretningsfolk, som kunne gå ud og sige, at de er vigtigere end kunderne; så ville det nok ikke gå så godt. Og det er så også det, der er sket; det er ikke gået så godt med det hele. Jeg har fuld forståelse for, at der ud af 676 projekter vil være enkelte, hvor det kan gå galt. Og jeg tænker selvfølgelig på Arken, Mindshipforliset og Rushdieaffæren, som alle sammen var fremme i 1996. Så en ting er helt sikkert: Om ikke andet vil man kunne huske Kulturby 96 på de ting.

Men det at undskylde og sige, at det sagtens kan gå galt, er ikke nok, for man kan også selv

være medvirkende til, at det går galt. Hvis man i dag går hen og ansætter en kok – i øvrigt en dygtig kok – som forretningsmand på en stor virksomhed, kan man frygte, at det går galt, og det var det, det gjorde. Det havde nok været bedre at gøre det omvendte: at ansætte en dygtig forretningsmand som kok. Han ville kunne komme langt med en mikroovn og nogle færdigretter.

Hvis det står til Dansk Folkeparti, skal kulturen være levende og fri, og derfor må kulturen gøres uafhængig af staten, men i dag er hovedparten af de kulturelle aktiviteter politisk bestemt på det ene eller det andet niveau. Dansk Folkeparti vil sikre, at kulturen gøres fri for politisk styring, ved at det er befolkningens valg, som afgører, hvilke kulturaktiviteter der skal være fremover, og hvilke der skal fravælg.

Dansk Folkeparti vil derfor i takt med det, som også er beskrevet i vores politiske grundprincipper, indføre skatte- og afgiftslettelser, foretage besparelser på offentlige budgetter, også inden for kulturområdet, samtidig med at kulturinstitutioner gøres helt selvstændige. For Dansk Folkeparti er det dog vigtigt, at historiske genstande ikke går tabt for de kommende generationer, og derfor mener vi, at staten skal opbevare sådanne bevaringsværdige genstande i de eventuelle perioder, hvor en fremvisning af disse ikke kan betale sig.

Får den enkelte selv lov til at bestemme, hvad den enkelte selv skal betale til, vil man opleve, at kulturen og kunsten vil få en oplomstring, som vel at mærke ikke er styret af Statens Kunstfond eller regeringens forgodtbefindende.

Jeg siger tak for debatten.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Jeg skal gøre det kort.

Til hr. Bent Hindrup Andersen vil jeg blot svare på det med spillestederne, da de andre ting jo er noget, vi vender tilbage til, både det med kunstnerstøtten og pay per view-diskussionen. Jeg nævnte, medens hr. Bent Hindrup Andersen ikke kunne være her, at jeg faktisk har været i kontakt med spillestederne, at jeg har forståelse for deres problemer, og at vi ser på sagen i øjeblikket, så det er ikke noget, der er mig fremmed. Jeg nævnte problemet med, at spillestederne jo også er kommercielle steder, hvor der er privatøkonomi indblandet, så det er en meget vanskelig sag at blande den offentlige privatøkonomi ind i det, men det skal ikke hin-